

הירושה של גאולה / יוסי ליזנסקי

גאולה

באנו להיפרד ממך, גאולה. יסלחו לי החברים על פנייה זאת בשמך, אך כך הורגלנו כקטנים להתייחס להורינו, כהורים וכחברים. אנחנו ביחד קרוב ל-70 שנה, כך שההיכרות היא רבת שנים. ירושה גדולה השארת לנו ואנסה לדבר על כך.

ראשית, אהבת הארץ וזאת ללא כל תנאי, ללא דיבורים מיותרים ומילים גבוהות, פשוט להיות ולעשות.

כשהגענו לכאן היו הגבעות סביבנו חשופות, ריקות, ללא ירק ועץ. כיום זהו "פארק מנשה", שיש לך חלק בתקומתו, וזאת על ידי הכנת אלפי שתילים בהן נטלת חלק - כחברת צוות המשתלה - בכל תנאי מזג האוויר ובמסירות רבה, והתוצאות הרי הן לפנינו.

שנית, אהבת את המקום. תמיד ראית בעין השופט בית. נולדת עוד לפני תקופת "מגיע לי" וכנראה אף פעם לא הגעת אליה. תמיד חשבת מה אני יכולה לעשות, ולא מה אקבל על כך. שדרות העצים לידינו הן עדות חיה. עצים לא גדלו על אף אחת מידיהם של המפקקים, אך כאן - כן.

דבר שלישי הוא ערך העבודה. ממך למדנו שאין עבודה המביישת את בעליה, יש רק אי עבודה שעליה יש להתבייש.

אני זוכר תקופה שעבדת בסניטריות... כן, היה דבר כזה - ניקוי המקלחות הציבוריות ובתי השימוש הציבוריים. ראית בזה תפקיד ותפקיד מחייב. גם כשהתרחקת מהעבודה שאהבת בגינות נוי ועברת למפעל, קשה היה להוציא אותך לחופשה, משום שהייתה הזמנה גדולה וכל אחד צריך לעשות ככל יכולתו.

למיטב זיכרוני לא כיהנת בוועדות רבות, לא היית סדרנית עבודה, אך טוויית את דפוסי העבודה כפי שצריכים להיות.

לא היית בוועדת חינוך, אך חינכת אותנו לטוב או לרע, כפי שאנחנו היום.

לא היית בוועדת תרבות, אך מהי תרבות אם לא חצר נקייה, מטופחת ופורחת כפי שנראית חצר עין השופט היום.

הצטיינת בעשייה עקשנית ושקטה.

תכונה נוספת שלא אוכל שלא להזכירה - לא להיות תלויה באיש, לא להכביד. ניסית תמיד להיות עצמאית, גם כשהדבר עלה במאמצים קשים.

ירושה גדולה השארת לנו. נקווה שנוכל לשמור עליה ולהשאירה גם לילדינו ולנכדינו.

יוסי

